Lieta Nr. 11380057614

S P R I E D U

Latvijas Republikas vārdā

Talsos, 2016.gada 17.martā

Talsu rajona tiesa šādā sastāvā:

tiesnesis Ainars Feldmanis,

ar sekretāri Sanitu Zaļo,

piedaloties prokuroram Edgaram Kristovskim,

zvērinātiem advokātiem Jurim Akmeņkalējam un Skaidrītei Kozlovskai,

izskatīja atklātā tiesas sēdē krimināllietu, kurā

/pers. B/, personas kods /personas kods/, apsūdzēts pēc Krimināllikuma 168.panta.

A p r a k s t

/pers. B/ ļaunprātīgi nepildīja tiesas nolēmumu, kas izriet no aizgādības tiesībām ar bērnu šādos apstākļos:

2014.gada 15.augustā, Talsu rajona tiesa izskatot lietu Nr. C36048314 /pers. C/ prasībā pret /pers. B/ par atsevišķas aizgādības nodibināšanu pār viņu kopīgajiem bērniem, pieņēma lēmumu un noteica, ka /pers. D/ un /pers. E/, līdz sprieduma taisīšanai šajā lietā, dzīves vieta ir pie mātes /pers. C/.

2014.gada 2.septembrī, Kurzemes apgabaltiesa, izskatījusi /pers. B/ blakus sūdzību par šo Talsu rajona tiesas nolēmumu, nolēma atteikties ierosināt apelācijas tiesvedību un norādīja, ka, atbilstoši Civilprocesa likuma 441.panta pirmajai daļai, tas nebija pārsūdzams.

Zinot, ka šis tiesas nolēmums, kas izriet no aizgādības tiesībām bija stājies spēkā un, saskaņā ar to, /pers. D/ un /pers. E/, kuri līdz tam dzīvoja pie viņa, turpmāk būs pastāvīgi jādzīvo pie viņu mātes /pers. C/ /adrese/, kas tobrīd arī bija šo bērnu deklarētā dzīves vieta, saprotot, ka dzīvojot šķirti ar bērnu māti, viņš turpmāk vienpersonīgi nebūs tiesīgs īstenot bērnu aprūpi un uzraudzību, kā arī noteikt bērnu dzīves vietu, /pers. B/, neuzskatot minēto tiesas nolēmumu par pamatotu, likumīgu un klaji demonstrējot, ka tiesas nolemtais viņam nav saistošs, rīkojās pēc saviem ieskatiem un nenogādāja bērnus pie viņu mātes /pers. C/ un arī liedza to izdarīt pašai /pers. C/.

Ar mērķi saglabāt sev iespēju vienpersonīgi īstenot aizgādību pār bērniem, pretēji tiesas nolemtajam, /pers. B/ aizveda /pers. D/ un /pers. E/ no faktiskās dzīves vietas /adrese/ uz savu pagaidu dzīves vietu /adrese/, kur uzturējās no 2014.gada 1.septembra līdz 2014.gada 4.novembrim, pēc kā pārcēlās ar bērniem uz /adrese/, Salas novadā un slēpa viņus tur līdz 2014.gada 12.decembrim, neinformējot /pers. C/ par bērnu atrašanās vietu, kā arī, bez saskaņošanas ar bērnu māti, šajā laikā ievietoja bērnus biedrībai "/nosaukums/" piederošajā mācību iestādē, tā ļaunprātīgi nepildot tiesas nolēmumu, kas izriet no aizgādības tiesībām ar bērnu.

Ar minētajām darbībām, to kopumā, /pers. B/ liedza izpildīt /pers. C/ kā bērnu mātei Civillikuma 181.panta otrajā daļā paredzēto vecāka pienākumu uzturēt personiskas attiecības un tiešus kontaktus ar bērniem, atbilstoši Talsu rajona tiesas 2014.gada 15.augusta lēmumam lietā Nr.C36048314, un izmantot tiesības nepastarpināti saņemt ziņas par bērniem, it īpaši ziņas par viņu attīstību, veselību, sekmēm mācībās, interesēm un sadzīves apstākļiem, tā radot cietušajai /pers. C/ emocionālus pārdzīvojumus un nodarot morālu kaitējumu.

Tādējādi /pers.B/ izdarīja Krimināllikuma 168.pantā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.

M o t ī v u

Apsūdzētais /pers. B/ bez attaisnojoša iemesla atkārtoti neieradās uz tiesas sēdi un tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 464.pantu nolēma krimināllietu iztiesāt bez apsūdzētā piedalīšanās.

Izlemjot par apsūdzētā vainu, tiesa tiesas izmeklēšanā pārbaudīja šādus pierādījumus.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501.panta 6.punktu tiesa nolasīja **/pers. B/** agrāk sniegtās liecības (lietas 1.sēj. 34., 178-179., 194.lp.).

Pirmstiesas izmeklēšanā viņš liecinājis, ka noziedzīgu nodarījumu nav izdarījis, savas darbības neuzskata par prettiesiskām, jau no paša sākuma nav piekritis tiesas lēmumam par bērnu dzīvesvietu. Viņš ir rīkojies atbilstoši Bērnu tiesību aizsardzības likuma prasībām un nosacījumiem. ANO konvencijā Par bērnu tiesībām 18.pantā noteikts, ka vecāki ir galvenās personas, kuras ir atbildīgas par bērnu audzināšanu un attīstību. Vecāku galvenais pienākums ir gādāt par bērnu interesēm. Bērniem gadu iepriekš bija pieteicis apmācības Drustu skolā, kuras filiāli gatavojās atvērt Talsos. Tā kā skolas filiāle netika atvērta, izvēlējās bērnus izglītot skolas Tukuma filiālē. Tāds bija visas ģimenes lēmums. Tam piekrita arī bērnu māte, kura uzrakstījusi skolas direktoram iesniegumu, ka otrs bērns arī apmeklēs šo skolu, tā apliecinot savu piekrišanu. Saskaņā ar Civillikuma 177. un 178.pantu nosacījumiem viņš bērnus ar mātes piekrišanu ievietojis šajā skolā, kas atrodas Tukumā. Bērni pēc tiesas nolēmuma vienu nakti palikuši pie mātes. Viņš bērnus aizvedis pie sevis uz Tukumu, kur skolas laikā arī dzīvoja, lai nodrošinātu bērniem izglītības iegūšanu tieši šajā skolā. Bērni pie viņa Tukumā dzīvoja pastāvīgi. Māte pie viņiem brauca katru nedēļu un lūdzās, lai bērni atgriežas pie viņas un paliek arī pa nakti. Viņš piedāvāja bērnu mātei palikt šajā dzīvoklī kopā ar bērniem, atvēlot tieši viņai pat veselu istabu, jo dzīvoklī bija trīs istabas. 2014.gada 16.septembrī Tukuma bāriņtiesa veica pārbaudi pie viņa un fiksēja dokumentāli bērnu viedokli, ka viņi vēlas palikt tieši pie viņa. Bērnu māti viņš tika informējis, ka mainīs dzīves vietu, ja radīsies iespēja bērnus laist Drustu skolas centrā, nevis filiālēs. Tā kā bērni turpināja mācības šīs skolas centrā, pārcēlās tuvāk tam un Salas novada /adrese/ noīrēja māju. Informēja par to arī bērnu māti, pasakot, ka precīzu adresi pateiks, kad viņa izlems apciemot bērnus. Atceras vienu telefonsarunu mājas īpašnieces klātbūtnē, kad kopā ar bērniem aicināja māti ciemos. Precīzu adresi šajā reizē nepateica. Paziņoja, ka bērni pie mātes brauks noslēdzot semestri, decembrī. Precīzu bērnu atrašanās vietas adresi bija iedevis gan /pers. C/ māsai, gan mātei, gan to arī zināja viņas draudzene Anglijā. Decembrī atvedis bērnus pie mātes uz Talsiem, jo viņi gribējuši tikties ar māti. Uzskata, ka bērnus neslēpa un morālo kaitējumu viņiem nenodarīja, drīzāk to nodarīja viņu māte, jo pirms tiesa pieņēma savu nolēmumu, /pers. C/ lietoja alkoholiskos dzērienus un nepievērsa bērniem uzmanību. Tās ir viņas rīcības sekas, ka bērni negribēja atrasties pie mātes. Kas gan cits viņam atlika kā izpildīt savu vecāka pienākumu, ievērojot bērnu intereses, saskaņā ar Bērnu tiesību aizsardzības likuma 24.pantu.

Viņam ir saprotams, ka tiesas nolēmumi ir jāpilda, taču uzskata, ka tiesas nolēmums no viņa puses netika pārkāpts, jo mātei bija iespēja būt kopā ar bērniem, dzīvot kopā ar viņiem, kā arī paņemt viņus sev līdzi, taču māte šo iespēju neizmantoja, un arī bērni paši vēlējās palikt pie viņas.

Saistībā ar Talsu rajona tiesas nolēmuma izpildes neiespējamību, neinformēja par to tiesu, jo bērnu mātei netika liegta iespēja bērnus ņemt pie sevis. Tāpat viņš neliedza mātei un bērniem savstarpēji tikties, pat deva mātei naudu biļetei, lai tikšanās būtu biežākas. Viņš kā vecāks sekoja līdzi bērniem, lai

nodrošinātu viņiem iespēju iegūt izglītību skolā, kas visvairāk atbilda viņu spējām.

Pret viņu ir sniegtas nepatiesas liecības un tajā atspoguļotā rīcības motivācija ir pilnīgā pretrunā ar patiesību. Nav ievērots tiesiskās paļāvības un drošības princips, saskaņā ar kuru indivīds var paļauties, ka valsts rīkojas tiesiski un uzticēties tai, jo pats pilda likumus. Pagaidu dzīves vietas noteikšana ar tiesas lēmumu, neņemot vērā bērnu intereses, pēc savas būtības ir cietsirdīga rīcība. Tāpat par amorālu uzskata to personu rīcību, kuras sniegušas nepatiesas liecības pret viņu, jo, viņaprāt, sava saprāta robežās ir ievērojis normatīvo aktu prasības un aizstāvējis bērnu intereses.

Cietusī **/pers. C/** tiesas sēdē liecināja, ka 2014.gada maija sākumā pārtraukusi kopdzīvi ar /pers. B/. Kad gājusi prom no Andra, viņš atteicies dot līdzi viņu kopīgos bērnus. Tad vērsusies tiesā ar pieteikumu par bērnu pagaidu dzīvesvietas nooteikšanu līdz brīdim, kad tiesa taisīs spriedumu civillietā viņas prasībā pret /pers. B/. Ar lēmumu viņu kopīgo bērnu Matīsa un /pers. E/ dzīvesvieta līdz sprieduma taisīšanai civillietā par atsevišķas aizgādības nodibināšanu. /pers. B/ šo lēmumu pārsūdzējis, bet tiesa nav pieņēmusī viņa sūdzību. Pēc tam augusta beigās /pers. B/ kopā ar bērniem pārcēlies dzīvot uz Tukumu. Viņš atteicies pildīt tiesas nolēmumu, ar ko noteikts, ka bērniem jādzīvo pie viņas, viņš uzskata, ka tikai pie viņa bērni ir labi aprūpēti. Kad Andris ar bērniem pārcēlies uz Tukumu, viņa bērnus redzējusi vienu reizi nedēļā, kad aizbraukusi pie viņiem. Andris bērnus pie viņas nav vedis, sakot, ka bēri negrib pie viņas. Andris draudējis, ka aizvedīs bērnus tālu prom pavisam. Viņš uzskata, ka viņa nepietiekami labi bērnus aprūpēs un bāriņtiesa viņai bērnus atņems, ja bērni dzīvošot pie viņas. Pēdējo reizi bērnus redzējusi 2014.gada 4.novembrī, kad aizbraukusi pie viņiem uz Tukumu. Pēc tam, kad zvanījusi Andrim un viņš pateicis, ka viņi vairs nav Tukumā. Andris atteicies nosaukt adresi, lai viņa to neuzzinātu un nevarētu pateikt bāriņtiesai. 2014.gada 26.novembrī Andris nav ieradies uz tiesas sēdi civillietā un ticis nolemts apturēt tiesvedību un izsludināt /pers. B/ meklēšanā.Ar šādu /pers. B/ rīcību viņai radīts morālais kaitējums, liegta iespēja satikt un audzināt savus bērnus.

Ar 2014.gada 15.augusta Talsu rajona tiesas lēmumu lietā Nr. C36048314 (lietas 1.sēj. 9.-10.lp.), noteikts, ka bērniem /pers. D/ un /pers. E/, līdz sprieduma taisīšanai šajā lietā dzīves vieta ir pie mātes /pers. C/.

Ar 2014.gada 2.septembra Kurzemes apgabaltiesas lēmumu lietā Nr. C36048314 (lietas 1.sēj. 12.lp.) atteikts ierosināt apelācijas tiesvedību, izskatot /pers. B/ sūdzību par 2014.gada 15.augusta Talsu rajona tiesas lēmumu šajā lietā.

2014.gada 3.novembra /pers. C/ iesniegums (lietas 1.sēj. 13.lp.) apstiprina tiesas nolēmuma, kas izriet no aizgādības tiesībām, nepildīšanas faktu.

No 2014.gada 17.septembra Tukuma novada bāriņtiesas paziņojuma (lietas 1.sēj. 14.lp.) par /pers. D/ un /pers. E/ dzīvesvietu /adrese/ pie sava tēva /pers. B/, izriet, ka /pers. B/ iebildis, ka bāriņtiesa runātu ar bērniem, lai noskaidrotu bērnu viedokli. Bērnus mātei neatdošot, jo bērni to nevēlas. Pārbaudes laikā bērni izrādījuši pieķeršanos tēvam.

No 2014.gada 16.septembra Tukuma novada bāriņtiesas sastādītā /pers. D/ un /pers. E/ dzīves apstākļu pārbaudes akta (lietas 1.sēj. 15.lp.) izriet, ka sadzīves apstākļi viņu dzīves vietā /adrese/ pie tēva /pers. B/ ir piemēroti, lai tur dzīvotu bērni.

2014.gada 7.novembra Tukuma novada pašvaldības policijas paziņojums (lietas 16.lp.) par /pers. D/ un /pers. E/ atrašanos apstiprina, ka bērni atrodas dzīvesvietā /adrese/ pie sava tēva /pers. B/.

No 2014.gada 26.novembra Talsu rajona tiesas lēmuma lietā Nr. C36048314 redzams, ka /pers. B/ izsludināts meklēšanā (lietas 1.sēj. 20.lp.).

No 2014.gada 4.marta VSIA "Slimnīca Ģintermuiža" atzinuma par /pers. B/ psiholoģiskās izpētes rezultātiem (lietas 1.sēj. 46.lp.), izriet, ka izpētes rezultāti liecina par traucējumiem pēc endogēna tipa (daudzplānums, domu noslīdēšana, rezonēšana, mērķtiecības traucējumi, asociatīvās domāšanas traucējumi) personībai ar narcistiskām iezīmēm, pavājinātu spēju kritiski novērtēt sevi un apkārt notiekošo. Sociālās adaptācijas spējas apgrūtinātas.

/pers. B/ rīcībā esošā mobilā telefona pieslēguma numura veikto un saņemto zvanu un atrašanās vietas izdrukas (lietas 1.sēj. 48.-54.lp.) apstiprina /pers. B/ atrašanās vietas.

No 2015.gada 9.marta ambulatorās kompleksās tiesu psihiatriskās tiesu psiholoģiskās ekspertīzes atzinuma Nr. 120/2015 civillietā Nr. 36048314 (lietas 1.sēj. 81.-87.lp.) izriet, ka /pers. B/ slimo ar psihisku slimību – šizofrēniju, viņš nespēj apzināties savas darbības un bezdarbības sekas, viņš nespēj pieņemt pamatotus un adekvātus lēmumus. Rekomendēta ārstēšanās pie psihiatra.

Ar 2015.gada 3.marta ambulatorās tiesu psihiatriskās ekspertīzes atzinumu Nr. 27/2015 (lietas 1.sēj. 95.-99.lp.) secināts, ka noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī /pers. B/ slimoja ar šizotipiskiem traucējumiem ar paranoīda parādībām.

No stacionārās tiesu psihiatriskās ekspertīzes atzinuma Nr. 516/2015 (lietas 1.sēj. 155.-169.lp.) izriet, ka /pers. B/ noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas laikā konstatēti šizotipiski traucējumi. Minētie traucējumi nav tik izteikti, un noziedzīga nodarījuma izdarīšanas laikā /pers. B/ varēja apzināties savu darbību un to vadīt, tas ir, viņš ir uzskatāms par pieskaitāmu. /pers. B/ nav lietderīgi piemērot medicīniska rakstura piespiedu līdzekļus

Krimināllikuma 1.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka pie kriminālatbildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi šajā likumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīga nodarījuma sastāva pazīmes. Kriminālprocesa likuma 124.panta otrajā daļā ir noteikts, ka Kriminālprocesā pierādāma noziedzīga nodarījuma sastāva esamība vai neesamība, kā arī citi Krimināllikumā un šajā likumā paredzētie apstākļi, kuriem ir nozīme konkrēto krimināltiesisko attiecību taisnīgā noregulējumā. Šī panta piektajā daļā ir noteikts, ka pierādīšanas priekšmetā ietilpstošie apstākļi uzskatāmi par pierādītiem, ja pierādīšanas gaitā izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par to esamību vai neesamību. Minēto normu izpratnē izlemjot par personas vainu noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, ir jānosaka konkrētā noziedzīgā nodarījuma sastāva esamība vai neesamība, balstoties uz lietā esošo pierādījumu un noskaidroto faktu novērtējumu.

Kriminālprocesa likuma 128.panta otrajā daļā ir noteikts, ka to, cik ticamas ir pierādīšanā izmantojamās ziņas par faktiem, izvērtē, aplūkojot visus kriminālprocesa laikā iegūtos faktus vai ziņas par faktiem kopumā un savstarpējā sakarībā. Šī likuma 130.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka kriminālprocesa laikā iegūtās ziņas par faktiem ir pieļaujams izmantot kā pierādījumus, ja tās iegūtas un procesuāli nostiprinātas šajā likumā noteiktajā kārtībā. 150.panta 4.punktā ir noteikts, ka personas, pret kuru uzsākts kriminālprocess, aizturētā, aizdomās turētā un apsūdzētā pirmās pratināšanas sākumā izskaidro personai tās tiesības neliecināt un brīdina, ka visu, kas tiks teikts, var izmantot pret šo personu.

Vērtējot tiesas izmeklēšanāpārbaudītos pierādījumus atbilstoši minēto normu noteikumiem, tiesa konstatēja sekojošo.

Faktu, ka apsūdzētajam bija zināms par Talsu rajona tiesas 2014.gada 15.augusta lēmumu, ar kuru noteikts, ka /pers. D/ un /pers. E/, līdz sprieduma taisīšanai civillietā, dzīves vieta ir pie mātes /pers. C/ apstiprina cietušās un paša apsūdzētā liecības, apsūdzētā sūdzība par pieņemto lēmumu, kā arī visiem lietas materiāli kopumā.

Krimināllikuma 168.pantā paredzētais noziedzīgais nodarījums ir formāls – tas ir pabeigts ar brīdi, kad persona neizpilda tiesas lēmuma noteikto. No subjektīvās puses nodarījumu raksturo tiešs nodoms – persona apzinās, ka tā rīkojas pretēji tiesas spriedumam un to vēlas.

Cietušās un apsūdzētā liecības, kā arī lietā esošie bāriņtiesas un pašvaldības policijas paziņojumi pilnīgi un nepārprotami apstiprina, ka apsūdzētais apzināti atteicies bērnus nodot mātei /pers. C/, bez viņas piekrišanas mainījis bērnu dzīvesvietu un bez viņas piekrišanas turējis bērnus viņa paša izvēlētajā dzīvesvietā.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka apsūdzētā vaina ir pierādīta pilnīgi un viņa darbības ir pareizi kvalificētas pēc Krimināllikuma 168.panta.

Izlemjot par sodu, tiesa ņem vērā soda mērķi un soda noteikšanas vispārīgos principus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 35.pantu sods ir piespiedu līdzeklis, ko personai, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, šā likuma ietvaros valsts vārdā piesprež tiesa un soda mērķis ir aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo personu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu, panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas. Saskaņā ar

Krimināllikuma 46.pantu sodu nosaka tādā apmērā, kādu par izdarīto noziedzīgo nodarījumu paredz šā likuma sevišķās daļas attiecīgā panta sankcija. Nosakot soda veidu, ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību, nosakot soda mēru, ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus. Brīvības atņemšanas sodu par kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta otro daļu apsūdzētais ir izdarījis kriminālpārkāpumu.

Vērtējot /pers. B/personību tiesa ņem vērā to, ka viņš agrāk nav kriminmāli sodīts (lietas 1.sēj. 38.lp.), pēdējā gada laikā nav sodīts administratīvā kārtā (lietas 1.sēj. 36.-37.lp.), ar 2015.gada 9.marta ambulatorās kompleksās tiesu psihiatriskās tiesu psiholoģiskās ekspertīzes atzinumu (lietas 1.sēj. 81.-87.lp.) konstatēts, ka /pers. B/ slimo ar šizofrēniju, atsakās no ārstēšanas, nespēj apzināties savas darbības un bezdarbības sekas, pieņemt adekvātus lēmumus, vadīt savas darbības bērnu patieso vajadzību apmierināšanai, ar stacionārās tiesu psihiatriskās ekspertīzes, kas veikta 2015.gadā no 20.jūlija līdz 31.jūlijam, atzinumu (lietas 1.sēj. 155.169.lp.) /pers. B/ konstatēti šizotipiski traucējumi, kuri nav tik izteikti, lai viņu atzītu par nepieskaitāmu. No tiesas sēdē iesniegtās izziņas izriet, ka /pers. B/ 6 gadus dienējis Nacionālajos bruņotajos spēkos, saņēmis 5 apbalvojumus, nav bijis disciplināri sodīts.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.pantu apsūdzētā atbildību mīkstinošus un atbildību pastiprinošus apstākļus tiesa nekonstatēja.

Atbilstoši Krimināllikuma 35.panta otrās daļas jēgai neviens no tajā ietvertajiem soda mērķiem nevar būt pretrunā ar pārējiem. Sodam jābūt individualizētam un vienādā mērā jānodrošina visu šajā pantā norādīto mērķu sasniegšana.

Lietā noskaidrotie apstākļi kopumā norāda uz to, ka apsūdzētais ir apzināti pārkāpis likumu, un par šādu rīcību viņš ir sodāms.

Kaut arī apsūdzētā izpratne par atļauto uzvedību un likuma prasībām aizgādības tiesību realizācijā neiespaido viņa rīcības novērtējumu, šajā gadījumā, izlemjot par sodu, ir jāvērtē arī apsūdzētā psihiskās veselības stāvoklis kontekstā ar viņa rīcības motīviem.

No ekspertīžu atzinumiem izriet, ka apsūdzētā rīcības pamatā lielā mērā ir pārliecības, kas neatbilst sabiedrībā vispārpieņemtajiem bērna un personības attīstības modeļiem. Šīs pārliecības ir cēloniskā sakarā ar apsūdzētā psihiskās veselības stāvokļa izmaiņām – šizotipiskiem traucējumiem.

Minētais tiešā veidā atspoguļo noziedzīgā nodarījuma raksturu un motīvus. Līdz ar to arī soda mērķa sasniegšana lielā mērā ir atkarīga no apsūdzētā pārliecību izmaiņām.

Tādēļ tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā bargs kriminālsods pats par sevi nevar būtiski iespaidot taisnīguma atjaunošanu un aizskarto interešu aizsargāšanu.

Lietā nav ziņu par apsūdzētā pārliecību un veselības stāvokļa izmaiņām, neskatoties uz to, ka pret viņu jau piemērots pietiekoši stingrs viņa tiesības un intereses ierobežojošs līdzeklis – piespiedu ievietošana ārstniecības iestādē.

Lietā nav arī tādu ziņu, kas norādītu uz apsūdzētā nolūku turpināt prettiesiskās darbības. Vairāk nekā gada laikā pēc bērnu atgriešanas mātei /pers. B/ nav veicis darbības, kas būtu pretrunā ar tiesas spriedumu aizgādības tiesību jomā.

Ievērojot minēto, tiesa atzīst, ka apsūdzētā izolācija no sabiedrības nav nepieciešama un viņam piemērojams Krimināllikuma 168.pnta sankcijā paredzētais alternatīvais sods – piespiedu darbs. Tiesa uzskata, ka sankcijā paredzētais brīvības atņemšanas sods būtu nesamērīgs ar noziedzīgā nodarījuma radīto kaitējumu.

Tiesas ieskatā soda mērķa sasniegšanu nevar nodrošināt naudas sods, jo lietā nav ziņu par to, ka apsūdzētajam būtu pastāvīgi ienākumi.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu un šī panta pirmās daļas 2.punktu soda termiņā ieskaitāms /pers. B/ aizturēšanā pavadītais laiks no 2014.gada 12.decembra līdz 2014.gada 14.decembrim – tas ir – 16 (sešpadsmit) piespiedu darba stundas un saskaņā ar Krimināļprocesa likuma 284.panta otro daļu ārstniecības iestādē pavadītais laiks piespiedu ekspertīzes izdarīšanai no 2015.gada 20.jūlija līdz 2015.gada 1.augustam – tas ir – 104 piespiedu darba stundas.

Saskaņā ar Krimināļprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktu un 368.panta pirmo daļu no /pers. B/ piedzenami procesuālie izdevumi par zvērinātu advokātu Sabīnes Krastiņas, Lindas Elsberģes un Jura Akmeņkalēja sniegto juridisko palīdzību.

Lietisko pierādījumu lietā nav.

R e z o l u t ī

Pamatojoties uz Krimināļprocesa likuma 511., 512., 520., 527., 528., 529., 530.pantu, tiesa

n o s p r i e d

/pers. B/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 168.pantā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un **sodīt ar piespiedu darbu uz 120 (simts divdesmit) stundām.**

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu, pirmās daļas 2.punktu, 284.panta otro daļu soda termiņā ieskaitīt /pers. B/ aizturēšanas laiku no 2014.gada 12.decembra līdz 2014.gada 14.decembrim – tas ir – 16 (sešpadsmit) piespiedu darba stundas, ārstniecības iestādē pavadīto laiku piespiedu ekspertīzes izdarīšanai no 2015.gada 20.jūlija līdz 2015.gada 1.augustam – tas ir – 104 (simts četras) piespiedu darba stundas, kopā 120 (simts divdesmit) stundas un piespriesto sodu uzskatīt par izciestu.

Piedzīt no /pers. B/, personas kods /personas kods/, valsts labā procesuālos izdevumus par zvērinātas advokātes Sabīnes Krastiņas sniegto juridisko palīdzību EUR 51,22 (piecdesmit vienu *euro*, 22 centus), procesuālos izdevumus par zvērinātas advokātes Lindas Elsberģes sniegto juridisko palīdzību EUR 123,80 (simts divdesmit trīs *euro*, 80 centus) un procesuālos izdevumus par zvērināta advokāta Jura Akmeņkalēja sniegto juridisko palīdzību EUR 299,54 (divsimt deviņdesmit deviņus *euro*, 54 centus). Noteikt termiņu šo izdevumu labprātīgai samaksai 30 (trīsdesmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Pilna sprieduma pieejamības datums: 2016.gada 1.aprīlis.

Spriedumu var pārsūdzēt 10 (desmit) dienu laikā apelācijas kārtībā Kurzemes apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā, sūdzību vai protestu iesniedzot Talsu rajona tiesā.

Tiesnesis A.Feldmanis